

CATALUNYA SOCIAL

Organ d'ACCIO POPULAR

Any XII. Núm. 613

Un any, 12 ptes. — Núm. solt, 25 cts.

13 maig 1933

Redacció: Carrer del Pi, 12, primer
Telèfon 21160 - BARCELONA

PUBLICACIÓ
SETMANAL

Administració: Duran i Bas, 11
Telèfon 17605 - BARCELONA

El moviment dels sense Déu

Cal remarcar en l'actual gravíssim procés de descristianització a què ha estat sotmesa la nostra malmurada pàtria, la influència i la intervenció, que com arreu del món, ha tingut en l'escomesa antireligiosa, aquesta secta internacional cada vegada més extensa, anomenada "Els sense Déu".

Sabem que moltes de les profanacions portades a cap els passats Dijous i Divendres Sant, a la nostra terra, per mitjà de ballades, festes i altres sacrílegues expansions atemptatòries contra la augusta majestat dels Dies Sagrats, obeïren a mots d'ordre trameïats pels sense Déu i fidelment executats en mants indrets de Catalunya.

Igualment és cosa certa que aquesta organització satànica pretén d'estendre silenciosament però eficaçment i ràpida les seves ramificacions arreu de Catalunya, per tal d'anar-la endogalant traïdorament, fins arribar al moment fatal en què, trobant-la sola i indefensa per la sorpresa de l'infernall agressió, pensa poder ofegar la seva preadíssima espiritualitat.

Cal, doncs, donar el crit d'alerta enfront de l'ingent perill. Cal que tothom conegui aquestes criminals temptatives contra la Religió, per tal que ningú no estigui desprevingut, per tal que es deixondeixin els qui dormen encara el somni envilidor d'una culpable negligència i es disposin a defensar amb coratjosa valentia el tresor de la seva fe, per tal que els qui ja treballen ardidament en tan àrdua i meritòria lluita redoblin els seus esforços, els multipliquin si cal fins a l'heroisme a fi de frustrar els inconfessables designis dels "sense Déu", a fi d'oposar un dic als seus avenços, una fita insuperable en el seu camí de destrucció. Cal enfrontar-nos amb els enemics de la Fe, que ho són també de la nostra Pàtria,

amb els nous bàrbars que, sedents de carnatge i de ruïna es proposen d'enderrocar novament la nostra civilització. Cal acarar-se amb ells i llançar-los amb resoluta i implacable energia un No passareu!

Els nostres lectors tenen ja notícia del moviment que comentem i que s'ha introduït ja a casa nostra, del moviment dels sense Déu. El seu origen, la seva font, la seva procedència confessada o no, cal cercar-la en aquell caos espantós de totes les valors morals i materials de la Humanitat, on entre inenarrables tortures del cos i de l'esperit, va escolant-se la vida de tants centenars de milers d'esclaus sotmesos al més dur dels jous, a la més oprobiosa de les tiranies: la Rússia soviètica.

El moviment ateístic ajuda el moviment comunista, i alhora n'és ajudat, perquè si el moviment ateïsta té com a principal dels mòbils l'extirpació de tota creença religiosa, l'afebliment d'aquesta és un gran mitjà per a preparar la ruta de tots els afanys subversius i per a obrir la porta a totes les revoltes i a tots els odis desfermats.

Contra Déu i contra la Pàtria, heus ací el terrible lema d'aquest satanisme sàdic i cruel. Els seus progressos en diversos països d'Europa són certament alarmants. Tenim a la vista unes estadístiques alemanyes certament desoladores. Per això els governants que tenen cura de la conservació del cos social han hagut d'interdir severament el desplegament d'aquestes doctrines.

Nosaltres, doncs, que estimem Déu i estimem la Pàtria hem de treballar amb tota decisió per a foragitar de la nostra benamada Catalunya aquest flagell i per salvar el nostre poble de l'abisme que pretén engolir-lo.

La cobejança de riqueses

PER JAUME RAVENTÓS

El desig de riqueses esperona l'home al treball, al negoci, a la indústria i ve a ser un motor del mecanisme econòmic mundial. Si el desig es manté entre límits raonables, si no posa en moviment concupiscències il·lícites, si es té la premeditada intenció de fer un bon ús de les riqueses, aquest desig no és pas una cosa condemnable. Si bé ho mirem, però, hi trobarem molts motius de desviació moral.

Serà desviat el desig de riqueses si considera les riqueses com a cosa més desitjable i de més valor que la justícia o qualsevol altra virtut moral, i llavors qui el tingui es vendrà la virtut per adquirir-les, quan arribi el cas. I també serà desviat el desig de riqueses si amb elles pensa comprar vanitats o plaers dels que perjudiquen l'ànima. I encara serà desviat aquell desig si porta la intenció de convertir en un bé propi exclusiu allò que està destinat a ésser un bé social. L'estafador, el fraudulent, l'usurer, l'explotador dels vicis i de les misèries humanes, l'home que va a la cacera de sous i emoluments sense complir amb la feina conseqüent, el qui propugna lleis injustes per fer-se amb la bossa del pròxim, l'avar que no té caritat en les seves entranyes; tots aquests són altres tants exemples de les desviacions que pot sofrir el desig de riqueses convertit en vici, en desordre.

Hi ha altres vicis que deshonren i en ells la mateixa deshonra és una traba i ensems un càstig; però el vici d'adquirir il·lícitament riqueses, si reeix, fa oblidar fàcilment amb el diner els medis posats en pràctica per adquirir-lo.

Hi ha vicis que atropellen la salut i per ells l'enfermetat és un aturador, però el qui adquireix moltes riqueses fins a cert punt adquireix medis de conservar la salut.

Hi ha vicis que fatiguen el cos i l'esperit, i la fatiga hi imposa una intermitència; però la set de diner mai no s'apaga, com més se'n té més se'n desitja i més fàcilment s'arreplega. Per això diu la gent que "diner crida diner".

Hi ha vicis que declinen amb els anys, perquè són com focs que la fredor de la vellesa esmortueix o apaga, però el desig del diner s'escapa de la influència dels anys, ans en els vells sol ser més aferrat i egoista.

I com per mantenir qualsevol dels altres vicis es necessita diner, això porta que totes les concupiscències estimulen la concupiscència de diner i totes es vénen a sumar a ella. L'orgullós vol dominar i és amic de tota ostentació i el diner ajuda a una cosa i a l'altra. El sensual cerca plaers i aquests es compren amb diners. L'envejós va a l'encalç d'humiliar el seu rival, si es pot fer amb una bona bossa serà tant com ell o més que ell i el seu desig es veurà

satisfet. El golut somnia plats exquisits que costen diners. Els ganduls aspiren a una vida ociosa i ben encoixinada que solament pot proporcionar la riquesa.

Perquè un foc no s'apagui mai es necessita molta llenya que cremi i bones manxes que l'abrin i totes les concupiscències humanes són bona llenya i bones manxes per a abrindar la concupiscència del diner sense el qual no es poden veure satisfetes, qualsevol d'elles podrà ésser prou bona per a fer saltar la primera espurna que iniciï la foguerada.

Això ens dona una clara explicació d'aquelles paraules de Jesús, les paraules que més han de fer tremolar els rics: "Amb bona fe us dic que difícilment entrarà un ric en el cel. I encara us diré més: que és més fàcil fer passar un camell pel forat d'una agulla que entrar un ric en el cel."

No hem de trobar això estrany si parem l'atenció en el fet que fins pels que estimin moderament les riqueses i facin d'elles bon ús la seva possessió els porta greus perjudicis. Perquè trobem en primer terme que qui té alguna riquesa, sigui poca, sigui molta, bé haurà de passar algunes angúnies per administrar-la i conservar-la, angúnies que en l'home ric o que molt treballi per ser-ho seran excessives i pertorbadores d'aquella altra feina que tots tenim que és la de perfeccionar la nostra ànima. Trobarem en segon terme que, així com és quasi impossible no posar afecte a una persona quan s'ha de tractar íntimament per molt temps, també es farà extremosament difícil possedir moltes riqueses i haver de tenir-hi el pensament posat i haver de comptar-les i administrar-les sense posar-hi afecció desordenada. Tenim el cas de Judes Escariot que, tot administrant una petita bossa de la comunitat dels apòstols va caure en la temptació de robar i va arribar a vendre's el Diví Mestre per fer-se amb unes quantes monedes més. I encara trobarem un tercer perill que serà el de fer ostentació de la riquesa per ésser en virtut d'ella estimat o admirat o adulat, de la mateixa manera que qui té alguna habilitat o alguna força cau fàcilment en la temptació d'exhibir-la amb oportunitat o sense.

De tot el que hem dit se n'ha de treure que aquells qui hagin rebut moltes riqueses de la Divina Providència, si volen aprofitar-se'n pel major bé de la seva ànima, han de cercar en elles el mèrit de ferne una bona distribució; i, posat que els rics són pocs i que les obres de misericòrdia que amb elles es poden practicar són molt nombroses i importants i necessàries, qui tingui riqueses abundants haurà de portar-se generosament i misericordiosament amb totes aquestes obres que reclamen la seva cooperació. Amb aquest sol fi són desitjables les riqueses que des de qualsevol altre punt de vista són cosa tan vil com un grapat de terra, cosa tan vana com una glopada de fum, cosa tan inconsistent com una bombolla de sabó i cosa tan perillosa com un escorçó posat damunt la pell.

CONTRA EL MAREIG PRENEU FIVE
VAIXELL TREN AUTO AVIO
 VENDA EN FARMACIES

Sacerdoci i magisteri

PER R. RUCABADO

Per demà, dimecres (1), estava anunciada, segons el pla del Govern, fos com fos, ni que fos amb la "guillotina", terme parlamentari que ara es doblarà amb el sinistre significat històric, l'aprovació de la llei de Confessions i Congregacions. Quan aquestes ratlles surtin a la llum el cop estarà donat, i la iniquitat consumada. L'era de persecució, incautació i espoli estarà francament oberta contra l'Església d'Espanya, i l'autonomia, purament nominal, de Catalunya no serà cap redós d'excepció. Serà un fet legal, encara que no just ni legítim, l'atropell sectari que canviarà la faç moral del país i causarà el daltabaix tan temut prohibint l'ensenyança a les ordres religioses; i el calvari d'aquestes i de les famílies i els infants (600.000 a tota Espanya) haurà començat. Totes aquestes coses que poden fer tristament cèlebre el dia de demà, dimecres 10 de maig, segons programa ministerial, hauran esdevingut, quan aquestes lletres, ratlles i paraules surtin en full estampat als ulls entrists del lector. No hi ha força ni esperança, sinó el miracle. El grapat de bravíssims defensors de l'Església i la Família en el Congrés, els Gil Robles, Pildain, Beunza, Guallar, Lamamié, Molina, Aguirre, Abadal, i els altres, que han portat d'una manera heroica, constant i coratjosa la resistència pam a pam, han guanyat per a ells la glòria immortal davant de tots els catòlics d'Espanya i en els cels la recompensa eterna als generosos militants de Crist. Tots els homenatges que hom pogués tributar-los són curts, i els seus noms de gesta no es poden pronunciar sinó amb reverència. Però quant a l'eficàcia immediata i concreta d'aturar la llei, massa que es veu que llur esforç — preciosíssim i fèrtil per al futur — ara serà malauradament vençut sota l'allau irresistible dels qui, havent injuriat els catòlics amb la molesta designació de *cavernícoles*, han merescut passar a la història política amb l'epítet, de molt major oprobi que la reminiscència d'homes primitius i troglodites: la comparació zoològica i psicològica amb els *senglars*.

El triomf del Mal és segur si no s'interposa un miracle. Oïda que l'Omnipotència Divinal fos servida d'humiliar una vegada més els superbiosos perseguidors i frustrés els seus plans com Ella sap fer-ho, amb les més imprevistes girades dels esdeveniments. De moment, com manifestació providencial de la temerària follia de renyir amb l'Església, subjugar-la, asfixiar les ordres religioses, predicadores de pau i de treball, i de negar-los dret d'ensenyança, triomfa amb l'esclat vermell i detonant, amb la

supèrbia de les forces infernals incontrolades, orgulloses, impunes, l'Anarquia mobilitzant altra vegada, la segona en l'espai de quinze dies, els seus rengles destructors, suspenent per tota Espanya la pau i el treball, i esbravant, armada de pistoles i de terribles bombes, afanys de venjança, enderrocant amb la dinamita costosíssimes obres de transport i producció de fluid elèctric, destruint vides de ciutadans i agents d'autoritat, i proclamant una vegada més, i cada volta més negra i més mortífera, la vaga general revolucionària. Contra l'anarquia i les seves organitzacions i contra els seus plans i propòsits no hi ha excepció *constitucional* a Espanya. Els qui prediquen i practiquen la revolució quotidiana incessant, que amenacen *de debò*, armats fins a les dents, les vides, el treball, el pa dels ciutadans i dels infants llurs i de llurs famílies, i que amenacen, i se'n vanen, obertament i descarada, el Govern mateix i la República, no veuen aixecar-se contra ells cap article 26 de la Constitució que amb tot el recel i amb tot el perjudici sotgi, entrebanqui, lligui i agarroti llur organització sindical i política. La llibertat constitucional que la Maldat i la Violència gaudeixen, llibertat que s'esmerça amb una revolta sagnant contínua i sense treva, és la rèplica lògica de la privació constitucional que la Bondat i la Pau, com si fossin suspectes o bordes, troben a la República espanyola.

La fórmula literal de la prohibició de l'ensenyança a les ordres religioses, que sembla que hauria d'ésser el final executiu de la base constitucional continguda en l'Article 26, lluny d'ésser el terme és el punt de partida d'una llarga i cruel sèrie opressiva. El text de l'article 21 del projecte de llei impedeix l'ensenyança *indirecta*, "*por persona interpuesta*", i aquesta frase equívoca pot ésser i de segur que serà un dogal que ofegarà tota solució o combinació possible a base d'aprofitar individualment els serveis pedagògics del personal de les ordres que col·lectivament no podran ensenyar. I encara no s'atura aquí, ni molt menys, la vexació, ans aquí és on començarà d'agreujar-se de terrible manera. Per un costat el ministre Albornoz ha descobert el criteri interpretatiu dels qui aplicaran la llei, en sentit d'impedir tota ensenyança religiosa a les escoles, tant privades com públiques, prohibició fundada, no sabem com ni per què, en el laïcisme oficial de l'Estat, com si es volgués pretendre que perquè és laic l'Estat haguéssim d'ésser laics tots els ciutadans. Per altre costat, el senyor Galarza, president de la F. I. R. P. E., que és el nucli revolucionari anti-

(1) Escrivim el dimarts, 9 de maig, al vespre.

BIOSER FORTIFICA

clerical i antireligiós del Congrés, que exerceix la dictadura del sectarisme a les Corts Constituents, ha dit que es deixava per a la pròxima llei d'Instrucció Pública declarar ço que ha començat de sortir en els recents debats, negra orientació que enclou tot el verí de l'ofensiva: la incompatibilitat del sacerdocí i el magisteri. En ple Congrés hom va gosar dir que haurien de triar els professors religiosos, individualment considerats, entre renunciar a la condició de religiosos o renunciar a l'exercici de l'ensenyança.

Això vol dir que, àdhuc clausurats els collegis religiosos i dispersos els membres de les ordres, ni provistos de títol oficial podrien funcionar en cap col·legi ni en lloc aquests, a menys que renunciessin a l'ordre, i fins al sacerdocí, com si la condició d'eclesiàstic fos una tara, una marca d'ignomínia que inhabilités per a la funció de pedagog. Per això jo crec que en la triple batalla que s'haurà de lliurar en la salvació de les últimes restes de llibertat, entremig de la foguera de l'article 21, del Reglament de la llei de Congregacions i de la futura llei d'Instrucció Pública, el que caldrà combatre a mort és la pretensió iníqua de declarar incompatibles la carrera eclesiàstica i el magisteri públic o privat.

És que veuen els sectaris que desfeta i tot l'ordre religiosa queden vius i vigents els dos elements que en substància la constitueixen: els mestres i la doctrina, i que, a menys que decretessin l'extermini, dispersos i tot els mestres allà on siguin actuaran professant i ensenyant. I tota l'artilleria sectària amenaça de concentrar-se ara en el mestre religiós, per a dividir i fer incompatibles aquestes dues professions: o sigui, que el mestre no pugui ésser religiós, que el religiós no pugui ésser mestre. Després vindrà concentrar tots els trets contra la doctrina.

És el cop de destrall contra l'Església que ensenya i contra Crist que manà això precisament, que manà ensenyar i que comanda l'ensenyament. És l'atac furiós i desesperat, desordenat en la fúria de la seva escomesa, contra aquestes dues funcions del doctorat cristià, que a l'Església se sobreposen i confonen, el Sacerdocí i el Magisteri, volent — i ben debades — fer-les impossibles de realitzar en una mateixa persona. L'Estat es reserva el magisteri, i vol deixar a l'Església el sacerdocí, com si fos el sacerdocí només que l'exercici del culte. És relega a l'Església el *predicar* i la *catequesi* dins del temple. Tota ensenyança fora del temple és exclusiva de l'Estat, exercint el poder del Magisteri únic. A mesura que l'Estat s'anirà trobant sol en aquesta funció més sentirà la terrible buidor del seu desplaçament, del seu tràgic abús i usurpació de funcions, i aquest desplaçament l'induirà, com als casos de Mèxic i Rússia, a les persecucions més desfrenades. La missió natural de l'Estat és el govern i l'administració, no el magisteri con tampoc el sacerdocí, perquè magisteri i sacerdocí són conceptes gairebé inseparables en la idea i pràcticament impossibles de separar

en la pràctica. Sacerdocí és el culte de la Veritat vivent en Déu, i magisteri l'ensenyament d'aquesta veritat vivent en Déu, és a dir, l'ensenyament de totes les veritats, graonades, engranades, convergents i articulades a la Veritat suprema i divina.

Magisteri i sacerdocí es confonen en una sola idea: autoritat. El qui ensenya de si mateix, com ensenya l'Església, que parla per Crist, té més autoritat que tots els Estats i que tots els pobles de la terra, i fora d'ella es trobaran les tècniques, però no el magisteri, que és l'enllaç i l'aplicació de les tècniques i llur orientació al servei de la vida i del bé. Un desgraciat manual de civisme laic que un Municipi esquerrà de Catalunya ha fet escriure a tota pressa per a substituir un manual de civisme cristià que publicà altre Municipi seguidor de les tradicions de la terra, conté aquesta frase digna d'aquell Homais que a la literatura francesa personifica la més pedestre vulgaritat anticlerical: "L'alfabet és el camí de la saviesa", inepta imitació de la sentència de l'Escriptura: "El temor de Déu és el començ de la saviesa". L'alfabet és un element formal i no pas substancial de la saviesa, i el Municipi en qüestió dirà si el preocupen més per l'ordre i la pau i la seguretat pública els analfabets honrats i pacífics o els atracadors, pistolers i malfactors que saben de llegir i d'escriure. Trista saviesa la del qui esmerça — i avui són milers de milers — la instrucció per a la destrucció i per a la guerra social que és la guerra civil, la confusió pública i la impossible vida cívica. ¿Oblidarem que el cristià és savi abans d'aprendre l'alfabet? ¿Oblidarem que la primera elevació de l'esperit i per tant la primera ensenyança del noi cristià, que el redimeix de la ignorància animal i vegetativa, és el senyar-se i el dir el Pàrenostre? La ciència de la vida, el resum de les regles de moral, l'aprendre d'ésser bo, no comença pas amb l'alfabet de l'escola. Quan el noi aprèn l'A, B, C, molt abans, si l'han criat com Déu mana, ha tingut de conèixer en l'escalf de la família els rendiments de l'ordre moral que li faran recordar tota sa vida que l'Evangeli és primer que l'alfabet.

Jo sóc l'Alfa i l'Omega, ha dit el Crist, posant-se com a Alfa, com a lletra primera i última de l'alfabet humà, base i finalitat de tots els coneixements i de totes les ciències. La doctrina és per damunt de l'alfabet, i l'alfabet no val res, ans al contrari pot induir al mal, si no és per millor aprendre i per millor practicar la doctrina. El magisteri és un aplec de tècniques, que totes soles no tenen esperit, que vol dir intenció i aplicació moral i transcendent. *La lletra mata, l'esperit vivifica*. Sense esperit, sense moral, sense rel·ligar tots els coneixements humans a les causes altíssimes del Bé i la Veritat, l'ensenyament pot ésser un terrible instrument de mal, i la abominable concepció pedagògica de Ferrer Guàrdia, l'alè infernal de la qual perdura en tantíssims pistolers, dinamiters, atracadors i criminals que fan impossible la vida i la converteixen en avantsala del

CAMISERIA - CORBATERIA - MITGERIA - GÈNERES DE PUNT

MAS i ROCA
CAMISERS

CASES ESPECIALITZADES PER A LA MIDA

24, Portaferrixa, 26 - Telèf. 17642 - BARCELONA - 16, Fontanella, 16 - Telèf. 12211

regne de Satanàs, és un exemple terriblement plàstic.

Per això tots els esforços sectaris i totes les devastacions legals i l'obra destructora dels revolucionaris serà, després dels trontolls i dels desordres, inútil en quan és impossible esborrar la preferència cordial de la gent pels mestres que són a la vegada que mestres, sacerdots; que encarnen en llurs persones el doble prestigi del Magisteri i del Sacerdoci. La sotana que vesteixen és una autoritat que ningú no els pot moralment prendre, i per moltes perfeccions i garanties tècniques que el professor de l'Estat assoleixi, mai no podrà igualar en autoritat el professor que realitza el compliment de les paraules de Crist Ressuscitat: "*Aneu i ENSENYEU a totes les nacions, ENSENYANT-LOS a guardar totes les coses que he manades.*" El tros de sotana o d'hàbit negre d'aquests religiosos, és l'uniforme de l'"*euntes docentes*", i l'hàbit i la missió d'aquestes ordres són immortals com la paraula de Crist Ressuscitat.

Ha estat enviat el següent

Telefonema:

"Àngel Galarza. Congreso Diputados. Madrid.

"Acuerdo Comité Ejecutivo Federación Parlamentaria Izquierdas día 3 que publican telegramas prensa ayer decidiendo que órdenes religiosas cesen segunda enseñanza en primero octubre próximo y primera enseñanza en primero enero 1934 motiva mis vivísimas protestas por ser trabajador padre diez hijos cinco edad escolar alumnos escuelas órdenes religiosas planteando en mi hogar problema imposible solución.

"Siento atropellados mis derechos ciudadano atropellados derechos mis hijos herida mi conciencia alterado mi modesto plan económico ciérrame paso grave preocupación porvenir educación mis hijos sólo porque varios ustedes quieren darse gusto desahogo rencores sectarios.

"Sujeto de la Ley Congregaciones no solamente son comunidades religiosas con sus miembros y bienes sino que comprende también a ciudadanos que no somos frailes ni monjas pero que saldremos inmediata y gravemente perjudicados causándonos enorme daño moral y perturbación familiar.

"Cábeme preguntar con qué derecho se pretende causarme tanto perjuicio impidiéndome pueda yo educar mis hijos con profesores libremente elegidos por mí y en escuelas adecuadas mis ideas costumbres y temperamento. Pregunto quién impide a ustedes quién les ha impedido nunca mandar sus hijos a escuelas laicas racionalistas o liberales que ustedes prefieran. Quién les impide crearlas a su gusto para educar ustedes sus hijos según los principios y doctrinas que ustedes profesan. Quién impide al Estado subvenir a las necesidades escolares de familias lai-

cas y liberales. Quién impide a protestantes, judíos, socialistas y sindicalistas fundar y sostener sus propias escuelas. Pues igual libertad pido y pedimos.

"Tenga maestros laicos para sus hijos el ciudadano de ideas liberales pero tenga el ciudadano católico maestros católicos para sus hijos con igualdad derechos.

"Y como ciudadano católico que conoce el consejo evangélico de especial perfección vida cristiana en órdenes religiosas exijo se respete mi libre preferencia hacia órdenes religiosas para mejor educación religiosa y moral de mis hijos.

"No cabe invocar obediencia literal artículo 26 Constitución para cumplir precepto cuya ejecución tantísimo transtorno causará en país y tantísimos intereses lesiona a tantísimas personas afecta hiere y perturba. Cabría exigir fuerza derecho mucho mayor que la que asiste al hecho laboriosa turbulenta aprobación artículo 26 en violenta sesión 13 octubre 1931 donde además estuvieron ausentes mitad señores diputados siendo también conveniente recordar desproporción injusta desequilibrada entre número electores y número diputados minorías y en buen derecho público quita fuerza moral carencia cámara senadores que modere con equidad un fruto legislativo de pasiones desatadas.

"Ánimo profundamente herido reitero ante plan ustedes ejecutar exarcerbar radical aplicación Ley Congregaciones mi vehemente indignada protesta como directamente interesado por ser padre alumnos.

Barcelona 5 mayo 1933.

RAMÓN RUCABADO

L'acció social catòlica i la ràdio

És conegut el fet que Holanda té una emissora catòlica, que compta amb més de 120.000 associats. Darrerament el bisbe holandès de Breda ha escrit una circular als seus diocesans insistint sobre la importància d'un servei propi de radiodifusió per als catòlics i per l'acció parroquial catòlica. "La ràdio catòlica i els líders de la ràdio catòlica per als catòlics" és la solució. I aquest bisbe observa als seus diocesans que prenguin totes les mesures per a evitar que les famílies escoltin per ràdio idees falses i programes i audicions indecents, propagats per diferents estacions.

Aquí, per desgràcia, les dues emissores catalanes no tenen pas escrúpols de radiar conferències comunistes, tangos indecents, discursos polítics sectaris. És hora que els catòlics catalans ens despertem per a tenir una emissora pròpia.

Per altra banda, segons la premsa estrangera, totes les estacions emissores reparteixen grans dividends després de pagar esplèndidament el personal de llurs oficines.

BIOSER FORTIFICA

Carnet setmanal

El sectarisme en marxa. — La guerra entre majoria i minories segueix ferma en el moment en què escrivim aquestes ratlles dins el Parlament espanyol. L'odi furiós ha entrat ja en aquesta batalla, que per si sola ha vingut a tirar per terra el que hom volia presentar com el segell de serietat política i de nous costums dins el règim d'ara.

En una sola cosa, però, es mostren conformes majoria i minories esquerranes: en el sectarisme i en la persecució als Ordres religiosos i a l'Església. Les minories republicanes volen obstruccionar tots els projectes de llei del Govern; però no obstruïen pas el de Congregacions i Confessions religioses, que és el més odiós i el més injust que s'hagi plantejat en aquest Parlament, on tantes coses injustes han estat sancionades. Com si una consigna superior a la dels propis interessos polítics hi hagués per damunt de tots, majoria i minories, el projecte segueix discutint-se i aprovant-se el seu articulat, sense que l'odi implacable entre uns i altres agrupaments polítics arribi a obstruccionar-lo. Si no fos la tasca lloable de la minoria agrària, dels bascs i dels tradicionalistes el projecte passaria com una excepció enmig del combat actual.

Davant d'aquest sectarisme desbordat, que pot obeir a pressions de caràcter internacional, ¿què podem esperar els catòlics d'un canvi de govern? Per moltes raons desitjariem que l'Azaña deixés el poder; però si amb el canvi de Govern no hi havia d'anar la dissolució de les Corts actuals, que no responen per a res al pensament espanyol, no hauríem guanyat res absolutament. El Govern que vingui darrerera l'actual ja sabem que ha de prosseguir la seva tasca en matèria de persecució dels ideals catòlics i ja sabem que les congregacions religioses no han de trobar protecció a la seva llibertat d'ensenyament, aquí on per boca del President del Consell de ministres es reconeix el dret a l'ensenyament i propagació de les doctrines anarquistes i sindicalistes de tota mena!

Per tant, no és pas hora de fer-nos il·lusions a base de canvis polítics. Només una esperança de dissolució de Corts ens pot afalagar; però aquesta per ara, no la veiem pas en vies de fàcil realització. En canvi, sí que veiem amb molta satisfacció com s'estan organitzant a casa nostra els exèrcits i els equips de l'ensenyança lliure, aprofitant l'ésser aquesta ensenyança permesa per la Constitució, i única esperança nostra en el moment actual. Constitució d'entitats per a dedicar-se a aquesta ensenyança; preparació de l'utilitat pedagògica per a l'establiment de noves escoles quan caiguin les actuals congregacionistes; organització de les "Ami-

cales", que a França han donat tan excellent resultat i que aquí està preparant la "Federació Catalana per a l'ensenyament lliure", són tot el que podem veure clar pel dia de demà. I suposem que ningú, en aquest moment en què els criteris catastròfics poden ésser ja envellits i arreconats, gosarà de combatre aquesta tasca seriosament portada a cap, ja que si així ho gosés el dia de demà hauria de caure damunt d'ell i el seu criteri l'enorme responsabilitat de no tenir escola religiosa per als nostres fills.

Si nosaltres trobéssim en l'atmosfera del país una altra solució que no fos aquesta, de bona gana la diríem i l'exposàriem. Però, avui per avui, no creiem que n'hi hagi cap més de possible.

Cal democratitzar la República. — Si algun home d'esquerra llegís aquesta afirmació nostra, restaria estranyat. Per a ells, tot el que ells fan és democràcia. Però el cert és que un esperit serè no veu on ha anat a parar la democràcia pràctica, aquella democràcia de què es parla tant en tots els tons i en totes les llengües.

¿Es pot dir democràtic un sistema polític que aprova una Constitució on la llibertat és negada a gran nombre de ciutadans pel fet d'ésser religiosos? ¿Es pot dir democràtica una Constitució que desconeix la llibertat d'ensenyament, i la desconeix precisament per l'ideari de certs sectors socials? ¿No havíem partit del principi de la llibertat de pensament?

La llei de Defensa de la República, per altra part, té en suspens i en estat passiu la mateixa Constitució. Per tant, prescindint encara dels defectes d'aquesta, és cosa evident i clara que ni tan sols podem aquí invocar un dret constitucional, ja que aquest dret resta neutralitzat per una llei d'excepció, que ja no és de tanta excepció quan fa un any i mig que regeix, sense esperança ni pensament de veure-la ara derogada!

És això democràcia? Si de l'Espanya en general girem els ulls cap a Catalunya, llavors aquí tenim encara una altra restricció: la procedent de l'organització militaritzada que té Esquerra Republicana de Catalunya mitjançant els seus tristament famosos "escamots". Els escamots apallissen regidors de l'Ajuntament de Barcelona quan els sembla bé; i constitueixen un sector ciutadà armat, que no té res a veure amb els altres ciutadans.

I el més notable del cas és que tot això ho fa la gent que governa en nom de la democràcia, sense que tota aquesta organització excepcional i anti-civil sigui obstacle perquè a tothora estiguin parlant de feixisme quan es refereixen a la drete. ¿On és l'exèrcit civil organitzat que en forma d'escamots té l'Esquerra entre els elements de la drete? ¿De quins ressorts legals es pot valer la drete en forma d'excepció, contraris a la mateixa Constitució de l'Estat, tal i com ho pot fer l'Esquerra? Si a Espa-

Abans de fer les vostres INVERSIONS EN VALORS consulteu les seves garanties, característiques i perspectives

L. GOMIS

Corredor de Canvi i Borsa

Fontanella, 15 - Barcelona

SERVEI GRATUIT D'INFORMACIO SOBRE TOTA CLASSE DE VALORS

panya i a Catalunya especialment hi ha quelcom que s'assembla o s'adigui amb el feixisme, és evident que es troba entre els rengles esquerrans i no pas entre les files de la dreta. I l'acusació de feixista que apliquen aquella gent a certes manifestacions dretanes, sense raó de cap mena, pot i deu ésser aplicada efectivament a l'Esquerra. Aquí és on rau l'únic feixisme veritable, encara que disfressat sempre de democràcia. Democràcia, no pas per dret ni per raó de justícia ni d'organització social, sinó democràcia per raó de partit que porta a cap totes les violacions del dret i de la ciutadania..

Aquest és l'esperit i programa de la nostra gent esquerrana. Democràcia tot el que ells facin, encara que sigui a base de lleis excepcionals, excepcions a la Constitució i arranjaments de plets públics a garrotades i amb violència; feixisme tot el que facin els altres, és a dir, els de partits de dreta, pel sol fet de fer-ho ells.

Per això dèiem al començament d'aquest comentari que cal urgentment democratitzar la República, perquè és evident que la República, en mans d'aquesta gent que la malmena i condueix al seu caprici, no pot portar-nos altra cosa que el més accentuat feixisme i la més estúpida proclamació de situacions de violència.

El nostre Parlament. — Segueix fent una tasca que passa ben desapercebuda, per ara, a la major part dels ciutadans. Almenys, tasca que arriba a interessar molt poca gent de la nostra terra.

I a fe que els assumptes discutits en són d'interessants. Però és tal l'endormiscament d'opinió que ha portat, per cansament, l'actuació de la gent que ens desgoverna, que en realitat mai com ara no havíem vist morta aquesta opinió.

L'Estatut de Catalunya arriba a les seves acaballes sense pena ni glòria. Resultarà un Estatut perfectament esquerrà i perfectament anticatalà. Una obra doctrinària, que trobarà potser els seus antecedents en alguns textos de Constitucions espanyoles del segle passat, com la famosa de Càdiz, de l'any 1812; però que no tindrà res a veure amb els nostres grans monuments jurídics catalans i amb la realitat de la nostra estructura social. És un Estatut que la nostra gent considerarà sempre com text foraster i no pas amb substància nostra, per nosaltres elaborada i, per tant, base de la nostra autonomia. Serà la primera obra seriosa de les nostres institucions autonòmiques i, per tant, la primera base dissortada que no convencerà ningú ni tindrà res a veure amb la nostra economia catalana.

Ara vindran dues obres més, d'importància enorme: la llei municipal, de la qual tenim les millors referències, i les lleis de règim jurídic per a l'exploatació de la terra. La primera no portarà campanyes massa dures, ja que sembla que tots els partits estan decidits a allunyar de la vida dels municipis l'instrument de certes actuacions demagògiques; però la segona remourà fins les entranyes de la vida rural catalana i és de creure que portarà estats esclatants d'opinió, sempre que aquesta opinió no estigui ja tan somorta que ni amb aquest revulsiu es desperti.

El més tràgic del cas, però, és que, segons sembla, els projectes de llei elaborats suara en aquesta matèria no satisfan els propietaris de les terres, però tampoc no satisfan els rabassaires i conreadors, a qui s'havien fet promeses que ara no es poden por-

tar a compliment sense destruir tota la nostra riquesa rural. És el mal de les actuacions demagògiques, que quan arriba l'hora de les efectivitats ja han esdevingut aquestes inútils o contraproduents.

Què en sortirà, per tant, d'aquesta actuació?

Què passarà aquesta setmana? — Hem de tancar la nostra crònica d'avui amb un enorme interrogant, que ja fa moltes setmanes que plantejem i la resposta del qual encara no ha vingut. Les oposicions segueixen fent obstrucció; el Govern segueix aferrat a la seva majoria parlamentària, i nosaltres seguim en una situació interina, de la qual ningú no sap el que en pot derivar.

Què passarà?

Vetllada necrològica

En memòria del cononge Ribó

El qui havia estat consiliari d'Acció Popular, traspassat suara fa mig any, ho era a la vegada del "Círcol Catòlic", de Badalona, obra a la qual havia dedicat, els últims anys, gran part de les seves activitats.

Diumenge passat, dia 7 de maig, el Círcol Catòlic va voler homenatjar la memòria del malaguanyat capitular de la Seu barcelonina, dedicant-li una selectíssima vetllada necrològica, precedida d'una concorreguda Comunió durant la Missa de vuit del propi diumenge, a la parroquial de Santa Maria.

La vetllada fou integrada per dos eloqüents discursos dels senyors Josep Maria Capdevila, Director d'*El Matí*, del qual diari havia estat Censor el canonge Ribó, i Josep Maria Gich, en nom de la Junta de Govern d'Acció Popular. Ambdós estudiaren la personalitat del difunt, destacant-ne les seves característiques de profund coneixedor de la ciència teològica, gran humanista, home d'acció catòlica i esperit plasmat socialment en els motllos de la democràcia de la nostra terra.

Unes belles poesies dels senyors Manuel de Tera i Josep Figueras, així com una acurada interpretació del Trio núm. 2, de Mozart, completaren la seriosa festa, que clogué amb unes paraules plenes de zel i bon afecte el senyor Rector de Santa Maria de Badalona, Dr. Briàs.

El retrat del malaguanyat eclesiàstic passarà a honorar la galeria de gent il·lustre del Círcol Catòlic badaloní, fent companyia digníssima al de l'altre capitular i home social per excel·lència dit Dr. Baranera, el record del qual és per a tots els badalonins, i per a altres que no en són, tan plaent i digne d'ocupar un amable reconet dins del cor.

Reposi en la pau de Déu el canonge Dr. Ribó.

L'exemple dels catòlics d'altres nacions amb relació a l'escola

PER J. CIVERA I SORMANI

i II

Degut a la revolució que ha sotraguejat la República del Brasil, ha calgut adoptar una nova Constitució. Com és natural, els elements sectaris aprofitaren l'avinentsa per a fer desaparèixer la tradició catòlica d'aquell país.

Els catòlics s'han unit, davant l'escomesa dels adversaris. A la crida de l'Arquebisbe de Rio-Janeiro i Primat del Brasil, han respost més de 400 organitzacions catòliques. L'illustre Prelat, demana una treva en les lluites de partit, per aconseguir que els enemics del cristianisme destrueixin la família i clausurin les escoles confessionals. El Primat, adreçant-se als catòlics del seu país, els diu: "Els fets esdevinguts a Espanya, són una lliçó dolorosa que no podem passar en silenci. La lliga electoral brasilenya està per damunt de tots els partits, i el seu desig cabdal és estudiar i comparar les condicions dels elegibles per a la formació d'una Constitució que es recolzi damunt els principis fonamentals del cristianisme.

Els catòlics brasilenys estan disposats a defensar ardidament l'escola catòlica.

Vegem ara el que ha passat a França.

El monstre de la revolució, va devorar 25 Universitats, 900 Instituts i innumbrables escoles parroquials, que es preocupaven de la formació intel·lectual del poble.

Napoleó I es va donar compte que el poble es trobava en un estat de barbàrie, i va intentar donar un gran impuls a les institucions de caràcter cultural. El seu intent, però, no fou eficaç, perquè l'organització cultural tenia un caràcter monopolitzador. Malgrat haver incorporat al monopoli universitari alguns eclesiàstics, la Universitat seguia atea.

La segona Revolució de 1830, va prometre la llibertat d'ensenyança, però mai no va passar d'una promesa. Els catòlics, en adonar-se que havien estat enganyats, van exigir-la; i, veient que no els era concedida, se la van prendre. Lacordaire havia dit: "La llibertat no es sollicita; es pren." El dia 9 de maig de 1831, Lacordaire, Montalembert i Coux, en un moment de coratge, obren una escola lliure. La seva vida fou molt efimera: va durar tres dies. No creieu, però, que no tingués transcendència el gest històric d'aquells il·lustres mestres.

En aquella època, el Ministre d'Instrucció Pública, va decretar la clausura de les escoles parroquials. Al cap de pocs dies eren fixats per les parets dels carrers de París, uns cartells que deien: "L'Agència General de defensa de la llibertat religiosa, obre una escola sense permís de l'autoritat Universitària al carrer de la Pau. En aquesta escola, hom ensenyarà Religió, llengua materna, llatí, grec, calligrafia, càlcul, etc. Seran mestres els membres de l'Agència: senyors Coux, Abat Lacordaire i vescomte de Montalembert, els quals assumeixen la responsabilitat legal d'aquesta Escola que s'obrirà, ajudant Déu, dilluns, 9 de maig de 1831."

En la data fixada, hom va obrir l'escola, i damunt la porta fou col·locat aquest rètol:

*LLIBERTAT D'ENSENYANÇA
AGÈNCIA GENERAL PER A LA DEFENSA
DE LA LLIBERTAT RELIGIOSA
ESCOLA GRATUÏTA*

Lacordaire davant un grup d'infants va pronunciar aquestes paraules: "Ens hem aplegat ací per a prendre possessió de la primera llibertat del món; de la que és mare de totes les altres i sense la qual és un mite la llibertat d'opinió. Sense aquesta llibertat tard o d'hora regnarà l'esclavitud i la subjecció de tots els homes al pensament d'un sol home."

L'endemà la policia va clausurar l'escola lliure. L'Abat Lacordaire, adreçant-se al nois els va dir: "Ens trobem en aquest lloc en representació dels vostres pares; no existeix cap poder que ens pugui arrabassar la nostra tutela. Fins demà a les vuit, si Déu vol."

Els nois van acudir novament a l'escola i el cap de policia va presentar-se per obligar els alumnes a abandonar-la.

— En nom de la Llei — digué el policia, — us mano que sortiu de l'escola.

— En nom dels vostres pares, l'autoritat dels quals jo represento — digué Lacordaire, — us mano que resteu ací.

La policia emprant la violència, foragità els nois de l'Escola.

El Pare Lacordaire, va perdre el plet, però va tenir tots els catòlics al seu costat.

L'any 1833 va triomfar la seva causa, aconseguint que fos proclamada la llibertat d'ensenyança.

Després d'haver aconseguit l'any 1850 la llibertat per a la Segona Ensenyança i l'any 1875 la llibertat per a l'Ensenyança Universitària, els sectaris del segle xx afiliats a la maçoneria, van enderrocar el gran edifici que havien bastit els catòlics francesos.

L'any 1901 el Govern francès, va prohibir que seguissin educant el poble les Congregacions que no es van voler sotmetre a les exigències dels enemics de l'Església. L'any 1904, foren clausurats centenars de Collegis de Segona Ensenyança, i milers d'Escoles i Patronats, on els fills del poble podien educar-se gratuïtament. Els religiosos van emigrar a altres terres més hospitalàries.

Els catòlics francesos van emprendre una gran campanya per aconseguir la llibertat d'ensenyança. Avui degut a l'esforç dels Prelats i dels catòlics, s'han creat centres docents de gran importància i han ressorgit algunes de les organitzacions que havien desaparegut sota la fúria sectària.

A tot arreu on han lluitat els catòlics han vençut. Han aconseguit vèncer perquè defensen la raó i la justícia.

No sabem si els catòlics espanyols, sabran lluitar

ardidament, quan els sectaris cloguin les portes de les Escoles religioses. Els nostres catòlics, parlem en general, estan esperant la vinguda d'un home que solucioni tots els problemes per art d'encantament. És massa difícil lluitar i esgrimir una arma de combat.

Passarem el temps comentant profecies apòcrifes, i esperant que en els aires brilli una espasa que ens faci viure en una mena de paradís. En compte de sortir a la plaça pública per fer conèixer les nostres doctrines i el nostre programa social, preferim enyorar aquells temps beatífics que donaven la sensació que tothom era catòlic, perquè les processons desfílaven pacíficament entre mig de dues fileres de baionetes.

Catòlics, cal lluitar ardidament. No creieu en la força, sinó en el dret i en la justícia. Si ara les

esquerres ens governen i s'uneixen per a bandejar la civilització cristiana de la nostra societat, és perquè un dictador va governar set anys al marge de la llei i de la Constitució. De moment l'espasa podria fer emmudir els demagogs i els revolucionaris. I després? La vida no acaba en nosaltres, sinó que cada home que cau és substituït per un altre home. Hem de pensar en les nostres necessitats, i en la dels homes que vindran.

Únicament aconseguïen consolidar llurs posicions, els que han lluitat amb armes nobles. Llitem noblement, posem-nos en contacte amb el poble perquè conegui les veritats de la nostra fe, i tingueu la seguretat que tindrem escoles, en les quals serà plasmat l'esperit de la nostra joventut, i tot el que ens calgui per a fer recolzar novament la societat damunt els principis bàsics del Cristianisme.

Crònica del moviment social

PER J. BLANCH I BOÉS

La Setmana Social a Alger. — No podem deixar de comentar des d'aquesta secció un esdeveniment tan important i suggestiu alhora, per tal com demostra una vegada més la universalitat de l'Església i les seves doctrines, per tal com és prova palesa que tota la Humanitat, sense distinció de pobles, d'estaments ni de races, és posada sota l'amorosíssim patrocini de l'Esposa de Crist que a tots assenyala i condueix maternalment pel lluminós camí de la salvació i que extén els seus esforços nobilíssims de redempció moral i material, a tots els homes.

La doctrina social de l'Església, que és avui l'única esperança de salvació enmig del gravíssim col·lapse de l'economia mundial i del desfermament de les passions i els antagonismes de classe, porta també els seus preats ensenyaments, el seu lúcid guiatge i les benfactores conseqüències de la seva observància, als pobles que no han entrat encara plenament en els viaranyos fecunds de la civilització, però que a mesura que hi penetren se senten igualment, al mateix temps que envaïts dels seus beneficis, colpits pels seus problemes i torturats per les seves angoixes.

La proletarització dels pobles nous, heus ací el fenomen més transcendental potser entre tots els que s'esdevenen en l'hora present i que a desgrat de no ésser tan sorollós com altres qüestions, i de passar per a molts com a desapercebut, enclou en una incògnita gegantina l'esdevenidor del món.

Els pobles nous, amb les seves insospitades reserves d'energies, són, potser, cridats per la Providència a desplegar un paper decisiu en aquestes violentes lluites ideològiques que agiten avui sobretot la vella Societat europea i que d'ella s'irradien a tots els indrets del planeta. L'entrada dels pobles nous en la via de la industrialització, per exemple, ve a reproduir en ells els mateixos problemes relatius a l'aparició del proletariat i a la seva redempció, tal com es plantejaren en el segle passat a Europa i continuen actualment en peu.

Heus ací, doncs, si és importantíssim aquest apostolat social que l'Església en ells realitza, preocupada de l'esdevenidor que a enormes masses treballadores espera, captenint-se de les sofrences i les dolors que les aclaparen i pensant, amb apostòlic

desig, en la seva influència futura en la decisió dels destins de la Humanitat. Aquesta preocupació per a la situació social dels pobles nous la trobem noblement reflectida en mantes Encíclics del Papa actual Pius XI, i àdhuc recordem haver-la vist pròdigament lloada en els famosos "Rapports" anyals del Director de l'Oficina Internacional del Treball, alguns dels quals comenten amb singular predilecció l'obra admirable que està portant a cap el Catolicisme en aquest sentit, en vastíssimes regions de la terra, órfenes gairebé de tot altre conhort i en les quals l'apostolat heroic dels missioners per a l'expansió de la Veritat religiosa, s'uneix en felicíssim consorci i s'estén com a lògica conseqüència, a un apostolat no menys abnegat i admirable per a l'universal triomf de la Justícia social.

Un bell i magnífic exemple del que diem, ens l'ofereix aquesta Setmana Social a Alger, a la qual dediquem el present comentari. La gloriosa institució de les Setmanes Socials, tantes vegades exalçada des de les pàgines del nostre periòdic i que ha produït fruits tan remarcables de doctrina i d'acció, la veiem trasplantada a terres africanes, amb els mateixos auguris optimistes de fecunditat exemplar.

No és el nostre intent de descriure detalladament els actes d'aquesta Setmana Social, perquè això no s'escauria a l'indole i a l'extensió d'aquesta nota. Però sí que ens plau de consignar els principals treballs que foren desenrotllats en aquesta magna reunió. Mons. Durand pronuncià un discurs sobre la dignitat del treball i la seva rehabilitació cristiana segons l'Encíclica de Lleó XIII i de Pius XI. El P. Ducatillon resumí la doctrina de l'Església sobre la família, demostrant-ne l'actuació pràctica en el camp econòmic, jurídic i polític. El P. Guitton exposà els resultats dels estudis portats a terme en les precedents setmanes socials sobre les professions, la legitimitat i el programa dels sindicats, referint-se particularment als treballs agrícoles tan importants per a la vida de la colònia.

El Sr. Deslandres parlà sobre la concepció cristiana de l'Estat. Dissertaren també el Sr. Michelin, Monsenyor Thellier de Poncheville, el P. Delos, R. Garrio, F. de les Cases, Zamanski, etc. Essent el tema central de la setmana els problemes indígenes i professionals agrícoles, mereixen especial esment els magnífics estudis sobre aquests punts del P. Marchal i de l'advocat Sr. Fontanille.

Moviment catòlic

Ciutat del Vaticà. — Darrerament el P. Gemelli, rector de la Universitat catòlica de Milà, ha visitat el Papa Pius XI, acompanyat de professors i d'alumnes d'aquell gran centre docent. El P. Gemelli va fer present al Papa de les múltiples publicacions d'aquell centre aparegudes d'ençà de 1929. Pius XI, en agrair l'homenatge, va dir unes frases que cal tenir ben en compte per part d'aquells que es dediquen a la Ciència o a la Literatura: "Si aquells que es dediquen a la Ciència únicament al servei del món i tot ho consideren sota el punt de vista humà i terrenal i als honors que els homes els tributen, han de dir que, a la fi, tot és vanitat i cosa passatgera, aquells que miren com a últim fi de totes les coses la glòria de Déu, estiguin segurs que res no es perd de tots els seus esforços sinó que tot serà de profit."

— *L'ordre dels ermitans.* — Darrerament el Papa ha dissolt l'ordre dels ermitans de Sant Jeroni, que havia estat fundada per Pere de Pisa l'any 1300. Faltada de vocacions havia arribat a comptar solament 15 sacerdots i 6 germans llocs. Aquests religiosos passen a la clerecia secular i els béns de l'ordre a la Santa Seu.

Austria: El perill del bolxevisme. — El cardenal Innitzer, arquebisbe de Viena, acaba d'adreçar una exhortació als seus diocesans cridant-los l'atenció sobre el perill del bolxevisme que amenaça ofegar tota la civilització d'Occident i el Cristianisme. Ditxós serà el dia que veurem superat aquest terrible flagell de tot el món.

El Papa més d'una vegada ha cridat l'atenció del món catòlic sobre les persecucions religioses de Rússia, Espanya i Mèxic. I és que a Espanya ja vivim una atmosfera saturada de bolxevisme. Els emissaris dels homes sense Déu actuen constantment; en cada comarca tenen el centre de "rabassaires" i de descristianització de la pagesia. Lluitem amb energia contra el bolxevisme i contra els homes sense Déu.

— L'arquebisbe de Graz s'ha manifestat d'una manera categòrica sobre la necessitat que els partits polítics no organitzin funcions religioses en els temples. L'Església està per damunt de tots els partits polítics. L'Església mai no ha d'ésser complicada en les lluites dels partits polítics, ni mai no ha d'aparèixer complicada en les actuacions d'un partit polític. Els partits polítics que volen l'exclusiva de la defensa dels interessos de l'Església li comprometen la llibertat d'acció i la independència.

— *L'ensenyança religiosa en les escoles.* — El ministre d'Instrucció pública d'Austria, Dr. Riuteleu, acaba de restablir l'ensenyança religiosa a les escoles i l'obligació de les escoles a assistir a les funcions religioses. A la vegada el cardenal Innitzer fa avinent a tots els professors de Religió de les escoles que procurin que les funcions religioses a les quals assisteixen els escolars contribueixin a la seva formació religiosa.

Bèlgica: El cost de l'ensenyament primari. — S'ha publicat a Brusselles una estadística de les despeses de l'escola primària oficial i lliure de Bèlgica durant l'any 1932. En aquest any les escoles oficials tenien 569.252 alumnes i les escoles particulars 639.956 alumnes; aquestes xifres demostren que la majoria dels pares estan per l'escola particular. Les despeses pel sosteniment d'aquestes escoles fetes per l'Estat són 499.973.750 francs per a les escoles oficials i 298.035.080 francs per a les escoles particulars.

L'Estat belga gasta uns 878 francs per cada alumne de les escoles oficials i uns 467 francs per cada alumne de les escoles lliures. Aquesta comparança és altament instructiva.

Reflexionem una mica sobre l'esdevenidor de les escoles a Espanya. No sabem pas quina quantitat es destina a la primera ensenyança, però el que podem assegurar és que si l'Estat espanyol aboleix l'ensenyança dels religiosos haurà d'eixugar tot el presupost per a dedicar-lo a la instrucció pública o haurà de restringir de tal manera els sous dels mestres i el material escolar que solament quedarà temps als primers per a explicar els alumnes quina cosa sigui l'escola laica; i el material anirà tan escàs que solament hi podrà haver un llibre escolar per cada cent alumnes — cosa que ja passa — corresponent-los el llegir a l'escola una vegada cada mes.

L'ateisme militant. — Més d'una vegada hem constatat diversos símptomes de l'ateisme militant a Catalunya. Les publicacions de l'ateisme militant rus, publicades en llengua alemanya són conegudes en algun dels sectors de l'Esquerra catalana. La creació de focus de propaganda comunista per mitjà de certs periòdics locals, que es publiquen en localitats d'arrelada tradició catòlica, és altament significativa, com ho és destacar en certes localitats propagandistes d'ideologia dissolvent que amb una persistència inexplicable, un dia i un altre dia prediquen, a la plaça i als locals tancats, als infants, als pagesos incauts i als obrers ignorants doctrines antireligioses i antisocials. La confessió explícita feta per part d'aquests emissaris és una prova fefaent de l'acció de l'ateisme militant.

La prova definitiva d'aquesta acció perversa la tenim en el mot d'ordre de profanar el Divendres Sant, donat a totes les localitats de Catalunya que, per sort, ha estat el fracàs i el major desprestigi d'aquesta propaganda nefasta.

Però Nostre Senyor castiga amb mà dura. De diferents indrets de la nostra terra es refereixen morts repentines i fulminants succeïdes als profanadors del Divendres Sant.

En observar els esdeveniments fredament hom pot aprendre lliçons exemplars. El dia de Dijous Sant a la tarda en totes les obres de Barcelona es treballava febrament; els carros de sorra i de materials de construcció rodaven sorollosament pels carrers de la ciutat. Aquells que profanaven una tarda santa ara fan festa d'ençà de quinze dies, d'acord amb el poder suprem del sindicat que els fa la llei per la força.

Oficina romànica

(Secció de llengua literària)

CONSULTES

Cons. 84. — ¿Quina norma cal seguir en l'ús de la forma restaurada *llur*? — J. R.

Resp. — I. La forma *llur* davalla del genitiu plural llatí *ILLORUM*, que volia dir 'd'ells'. El català antic l'usava correntment de totes aquestes maneres:

a) Com a possessiu, indicant un posseïdor múltiple, en contraposició a *seu*, reservat a significar un posseïdor únic; encara que no era absoluta aquesta oposició (1). *Llur* podia fer ofici d'adjectiu, de pronom i de predicat. Tenia el plural *llurs* i posat davant del substantiu tant podia portar article com anar sense:

1. Les obres *llurs*, *llurs* obres o *les llurs* obres.
2. Es trobava darrera *llur* o a *llur* darrera.
3. Aquesta casa és *la llur* (la d'ells).
4. Aquesta casa és *llur* (d'ells) (2).

b) Substantivat amb l'article definit. *Los llurs* significava els de pròpia colla, els parents, 'los suyos' del castellà:

«E tantost anaren *als llurs*, qui los exiren a carrera». (Muntaner, *Cròn.*, 269).

Lo llur significava allò que és de la propietat personal. També s'usava regit de *ço*: *ço del llur*:

«Que s meten en la dita confraria et que y donen *del lur*». (Doc. Arch. Arag., XL, 51).

«ço és, que ells e tot *ço del lur* los deu ésser servat entegrament». (Eiximenis, 12ª del *Crest.*, 163).

Ordinàriament *los llurs* s'usava contraposat a *los seus* i *lo llur*, *ço del llur*, a *lo seu*, *ço del seu*.

c) Com adjectiu corrent en sentit de 'propi':

«la vigília de la festa (de Sant Jaume) e lo dia *lur* e los dicmenges e festes solempnes». (Museo Balear, 1877, 100) (any 1440).

Aleshores *llur* no demana necessàriament un possessor plural.

2. El *llur* del català antic només es conservava viu en un sector molt reduït del nostre domini lingüístic, que agafa la part nord-oriental de la Plana de Vich (Cabrera i Collsacabra), la Garrotxa, l'Alt Empordà, Vallespir i Rosselló. Segons el *Diccionari Aguiló* és viu també a Eivissa.

Llur, *llurs* conserva el significat de possessiu de posseïdor múltiple (3), però és més usat en el sentit de 'propi', 'de la pròpia família', amb possessor també singular, sobretot acompanyant la paraula *casa* (4). Al Rosselló *llur* fa *llura*, si va postposat a un nom femení: *són a casa LLURA*.

3. És tot un encert del català renaixent la restauració general de *llur* possessiu en contraposició a *seu*, que desfa d'una manera directa les confusions de sentit del *su* castellà. Però hi ha molts casos que és millor no posar ni *llur* ni *seu*:

a) Parlant dels membres del propi cos, de les potències i actes de la pròpia persona, no hi ha cap necessitat d'indicar amb un possessiu aquesta relació subjectiva. *Ho agafo amb LA mà* és prou clar per fer entendre que parlo de la mà meua i no de la mà d'un altre. En així, dir: *ho agafo amb la MEUA mà*, resulta per nosaltres un pleonasme, que només és raonable, quan calgui recalcar enfàtica-

ment que sóc jo mateix que ho agafo. Igualment serà prou dir: *ho agafen amb LES mans*, per comptes de: *ho agafen amb LLURS mans*, si no hi ha raó especial de recalcar que són ells mateixos els que ho agafen. Això val també per altres coses relacionades amb el subjecte gramatical, si pel context és clara aquesta relació: *De Jesucrist treuen els pobles LA salvació o LA ruïna*, i no: *LLUR salvació o LLUR ruïna* (5).

b) És molt del gust català expressar amb un pronom personal per comptes d'un pronom possessiu la relació del terme amb el subjecte. Diem ordinàriament: *de tant de riure EM ploren els ulls*, i no: *ploren els MEUS ulls*. Amb aquest recurs sovint serà possible estalviar el possessiu *llur*:

Jerusalem i la terra promesa atrauen com un imant *llurs* pensaments, *llur* cor i *llurs* mirades.

Jerusalem i la terra promesa *els* atrauen com un imant *els* pensaments, *el* cor i *les* mirades (6).

c) L'ús de l'adverbial *en* també pot substituir amb avantatge el *llur*:

Privats d'auxiliar a qualsevol que reclamés *llurs* serveis.

Privats d'auxiliar a qualsevol que *en* reclamés *els* serveis (7).

d) De vegades cau millor posar *d'ells* que no pas *llur*. Això s'escau quan el sentit més que de possessiu és de règim:

Què passa quan riuen les àvies? — Passa que el riure *d'elles* s'encomana més que cap altre.

Direm en favor *d'elles* tot el que vulguin.

Això és escrit *nostre*, i allò és contestat *d'elles*.

En mig *d'ells* dormia l'Infant.

e) Per últim, també el recurs d'un canvi de construcció pot estalviar algun *llur*, amb guany de l'estil:

1. *En llurs volades* amb prou feines traspassaven la riera i el torrent i la carretera.

En les volades que feien...

2. A casa no hi havia coloms ni colomar, perquè l'instint de caçador *no hauria resistit llur presència*.

no hauria aguantat que hi fossin (9).

4. Referint-se a noms distributius o collectius, com ara, *tothom*, *cadascú*, *la gent*, etc., és més propi usar *seu* que *llur*, si van en singular. Així ho feia Bernat Metge:

1. «*cadascú* dels dessús dits se sforçà a provar la *sua* opinió com mils pogué». (Somni, 257).

2. «*cadascuns* atorguen ésser alguna cosa... après *lur* mort». (Ib., 613).

Així és millor posar *seu* que no pas *llur* en aquests exemples moderns:

Amb la producció anyal de

**NESTLÉ-PETER
CAILLER-KOHLER**

podrien omplir-se de pastilles
de xocolata 40 000 caixes d'1 m³
i formar amb elles 400 pilastres,
totes més altes que la Giralda.

La gent de can Feliu creuen ésser una vocació *seva* el transmetre aquestes maneres de pensar i de fer a les generacions futures.

Hi ha tanta gent que ploren difunts de casa *seva*!

Contestant directament a la consulta, la norma a seguir en l'ús de *llur*, per comptes de *seu* amb posseïdor múltiple, és de restricció. No s'ha de posar *llur*, quan la parla viva estalvia tot possessiu, i en general són preferibles a *llur* els altres substituïts que la llengua moderna s'ha trobat. A més, no es pot condemnar absolutament posar *seu* per *llur* alguna vegada, a imitació del parlar clàssic.

L'ús de *llur* en sentit de 'propi' i amb posseïdor singular, tot i tenir antecedents en el parlar antic, no sembla merèixer una restauració general.

El Secretari de Redacció

(1) Exemple de *sos* equivalent a *d'elles* de Bernat Metge:

«del qual (mal) lo parent, lo amich... o algun de *sos* amadors no són quitis, si donchs no complexen encontinent ço que *elles* desitgen». (*Somni*, 2515).

(2) Vetaquí exemples antics corresponents a aquests usos:

1. «se esforcen a saber ho dels dits marits *lurs*». (*Somni*, 2511).

«Cert una bona doctrina a *lurs* filles». (*Ib.*, 2650).

«de les faves seques e de la *lur* aygua». (*Ib.*, 2312).

2. «a pesar *llur* és entrada». (*Tirant*, I, 320).

«passà per mig de totes les naus a *llur* despit». (*Ib.*, 312).

3. «que pus que era chrestia, que mantingués la fe de Jesuchrist, que no li desplauria, e que los savis mantenguessen la *lur*». (*Flos Sanet.*, 1504, 322 v.).

4. «Los diables deyen que la dita ànima devia ésser *lur*, per tal com jamés no s'era confessat a prevere». (*Legend.*, I, 141).

(3) Vetaquí exemples aplegats de la parla viva:

Això ho va fer el pare *llur*. — Què dieu? — Sí, de l'un i de l'altre (Amer).

Elsi agrada de comprar amb aquells *llurs* corredors (Mieres).

Parlaven de *llurs* ferros i *llurs* coses. (Mieres).

«La *llur* mare, els *llurs* homes, els *llurs* avis, les *llurs* cavalles». (Rosselló).

(4) Exemples de *llur* referit a una persona:

En Pere se'n va a casa *llur*.

D'on és aquell? És de casa *llur*.

A casa *llur* ho saben, si són rics o pobres.

(Plana de Vich).

Anant a casa *llur*.

Ai! si *llur* pare ho sapigués.

El volia per *llur* regalo.

Això era *llur*. Tot era *llur*, cementiri i tot (parlant d'una casa, d'una família) (Besalú).

(5) Millor fóra treure *llur* i posar l'article en aquests exemples:

Els ulls pugen enlaire *llurs* mirades a contemplar el cel estelat (*les* mirades).

Josep i Maria abans hagueren volgut perdre *llur* vida que *llur* Nen (*la* vida que *el* Nen).

Per poder salvar la vida a *llur* amat Fill (*al* Fill amat). Quatre ties casades que vénen amb *llurs* marits (amb *els* marits).

Així mateix fóra millor treure *sa* d'aquest exemple:

Moisés fou trobat dins *sa* cistelleta de vímets (dins *la* cistelleta).

(6) Un altre exemple:

Els dos pins gegants de la riera reben una forta sotregada, que *els* espolsa *les* cabelleres (que espolsa *llurs* cabelleres).

(7) Un altre exemple:

Jo us dic que *en* sentia ben clara *la* veu (sentia *llur* veu).

(a) Un altre exemple:

Els nois conten *llurs* impressios (*les* impressions rebudes).

Problemes obrers

PER J. J. C.

EL SALARI

És evident que en el regisme del salari, la benestança de l'obrer i la bona marxa del negoci depenen, principalment, de l'encertada fixació del salari.

Quan és insuficient, se'n ressenten, a més de la vida de l'obrer i el producte del treball, la bona harmonia social. A salari curt, feina curta, o mal feta.

Quan el salari és exagerat, mal negoci. I encara que, de moment, l'obrer se'n beneficia, d'aquesta exageració, a la curta, o a la llarga, en surt perjudicat. La vida de l'obrer està lligada a la vida del negoci, i la vida del negoci, a la llarga, o a la curta, es quebranta i s'anihila si els salaris són exagerats.

Les transaccions filen molt prim avui dia. Els comerciants es disputen les operacions centim per centim.

Si els industrials no poden proporcionar al comerç gèneres barats, o quan menys, a preus corrents, hauran d'emmagatzemar-los o restringir la producció. I adéu negoci.

* * *

En la fixació del salari enlluerna molt els treballadors la xifra de la seva quantia, i es té poc en compte la relació del jornal amb el cost normal del manteniment.

L'alça contínua dels jornals no és pas un èxit si també pugen a compàs els valors dels queviures.

Val més una sàvia política de subsistències o d'abastos, que un millorament sistemàtic de salaris.

Moltes vegades hom s'indigna oint blasmar contra els qui demanen augment de sou, que quasi sempre tenen raó.

I tenen raó perquè l'augment persistent del cost de la vida els obliga constantment a superar-lo. Com viure, si no?

La culpa d'aquest constant encariment no radica tant en el cost de la producció, com en l'ambició dels intermediaris. Una col que al mercat de Lleida, U. G., val deu cèntims, al mercat de Barcelona costa una pesseta.

Mentre aquests es fan rics, els consumidors es fan pobres, o se la passen amb força penúria.

Mentre les venedores dels mercats vagin enjoïades, les compradores pagaran cars els articles que els comprin, o es veuran estafades en el preu, la qualitat, el pes, o la mesura.

Això és evident.

* * *

Però també hi han altres causes d'encariment dels queviures. L'organització dels mercats públics, les actuacions de la burocràcia municipal, les confabulacions dels importadors, els abusos de tota mena que caracteritzen el funcionament d'aquest complicat artefacte mercantil que són els mercats, les exportacions sobtades, certes maniobres de mala llei, etcètera.

Atribuir aquest fenomen de l'alça de preus, a casa nostra, a causes generals internacionals, és un medi eixorc, per a eludir la qüestió, per a "fugir d'estudi", com vulgarment es diu. Cabalment els números índex de preus demostren arreu que, fora d'Espanya, el cost de la vida ha baixat.

¿Com, si no haurien estat possibles les baixes generals de salaris que s'han registrat d'un temps ençà?

* * *

I tornem a la qüestió principal. Els obrers es donen per satisfets quan poden assolir una puja de jornals. I bé: ¿què en treurem que de 12 pessetes passin a 15, si el valor dels queviures puja també a proporció?

Quan, els treballadors, de 6 rals passaren a 8, i de 8 a 10, i de 10 a 12, es cregueren que aquest progrés els portava a Xauxa, sense adonar-se que cada dia necessitaven més rals per "anar a plaça". Ara els rals s'han convertit en pessetes, i l'existència del treballador no ha millorat pas gaire, si és que no s'empitjora en molts indrets.

Hom recorda encara quan els jornals a Catalunya es pagaven a un promig de 6 rals; però, aleshores el pa, "moreno", es pagava a dos "quartos" (uns 8 cèntims) la lliura, i les arengades, que ara valen 10 cèntims, a dos, i ben bones. La fruita anava a cap preu. El vi, bo del tot, a 5 cèntims el porró, ben complet. L'oli, a raig de bot, com qui diu, etc.

* * *

Tot això vol dir una cosa clara i patent: Que si tots els esforços que han esmerçat els obrers en fer augmentar els jornals els haguessin aplicat a fer abaixar el cost de la vida, molt altra fóra avui dia la situació econòmica de les llars obreres.

Sempre recordarem ço que va dir un assenyat treballador a un altre esbojarrat per les teories socialistes: "És veritat, ara guanyem més els obrers, però abans, guanyant menys, sempre teníem cinquanta duros a un recó de calaix, i ara sols hi tenim misèria."

Els líders obreristes solament s'han cuidat de suscitar l'odi contra l'amo al cor dels obrers, i de llançar-los al camp polític exalçant els seus drets, però sense parlar-los mai dels seus deures. ¿I què ha succeït? Que avui dia els obrers han conquistat alguns drets polítics (pocs i enganyosos), però també han conquistat el dret de morir-se de fam tot voltant als seus líders, que rebenten de tips.

És allò que deia Posada Herrera als aduldors i explotadors de l'obrerisme: "¿Qué pedazo de pan daís al pueblo al otorgarle algún derecho?"

* * *

La política del salariat està tan estretament lligada a la d'abastaments, que no es comprèn com pot tractar-se de la primera preterint la segona.

¿Què en fa l'obrer d'arribar a ésser diputat, dins de qualsevol partit, en el qual no serà més que un número *innominat*, sense cap classe d'influència, si, mentrestant, deixa que conquistin les cadires del seu Municipi homes que han de portar-lo a la vergonya, a la ruïnosa situació en què es troba, per exemple, el Municipi barceloní?

Butlletí d'ACCIÓ POPULAR

BALAGUER

La Junta directiva de la Delegació d'ACCIÓ POPULAR ha nomenat una comissió encarregada de tractar el peremptori afer "accidents del treball" i crear les seccions: Federació de Patrons i Unió de Dependents d'A. P.

La vàlua de la Comissió i dels treballs ja força avançats ens fan assegurar un èxit pròxim.

El dia últim d'abril finaren els cursets de llengües francesa i catalana que amb tant d'èxit s'han donat en l'esmentada Delegació, des del passat octubre.

BLANES

Conferència del senyor Cirera i Soler

Al Centre Catòlic tingué lloc la conferència sobre el tema "Sindicalisme revolucionari i sindicalisme emancipador", organitzada per la Mútua d'Obrers en Atur Forçós, instal·lada en aquell local i que fou encarregada a l'eminent home d'estudis socials, el senyor Josep Cirera i Soler.

El local estava ple d'un públic per cert ben escollit que rebé els oradors i presidència amb una salva d'aplaudiments. El senyor Joan Joseph, de la junta de la Mútua féu la presentació de l'orador amb paraula clara i d'una manera senzilla i concisa. S'aixecà a parlar el senyor Cirera que féu un curt preàmbul per demanar al nombrós auditori que li permeti llegir la seva extensa conferència per tal de poder explicar els conceptes i les idees amb més claredat d'una faiso més relacionada.

La conferència del senyor Cirera, no fou pas una dissertació, més o menys llarga que hom pugui ressenyar en quatre paraules. Fou una cosa tan plena d'ensenyanes, un estudi tan dens de matèria, que hom la considerà de seguida fruit d'un estudi llarg i concienzós i ple d'experiència. En una paraula, el que ens digué el senyor Cirera era matèria per a tot un cicle de conferències, condensat en una. En la seva dissertació hom tocà palpablement els estralls permanents, l'obra destructiva i el fracàs de la implantació d'un sindicalisme revolucionari. I també hom vegé la necessitat, a través del prisma enfocatiu del senyor Cirera, que no per això cal que ens quedem a casa, sinó ben al contrari, que sortim a la conquesta dels homes de bona voluntat, que encara en els nostres dies són els més, i els fem adonar del seu error, tot oferint-los altres organitzacions d'obrerisme pur perquè en tota hora hi tinguin els seus interessos defensats, les seves vindicacions respectades. D'una manera categòrica i dura, blasma el sindicalisme groc, per ésser aquest el més funest per a la classe treballadora i del qual han de fugir totes les associacions catòliques que volen treballar al costat dels obrers.

Acabat aquest seu estudi sobre el sindicalisme, que tot el nostre públic escoltà amb vertadera complaença hom li tributà un llarg aplaudiment.

Seguidament, hom donà la paraula al senyor Cassas que acompanyava el conferenciant i que aprofitant l'avinentesa volgué dirigir quatre consideracions al nostre públic, relacionades, és clar, amb la conferència que acabava de donar el senyor Cirera, enca-

minades a fer més fort en nosaltres el desig de treball entre la classe treballadora. Fou molt aplaudit.

Clogué l'acte el senyor Fèlix Andreu remerciant la conferència i fent una crida a tots els obrers i obreres per tal que s'ajuntessin a aquest moviment que amb tan bona voluntat s'inicia a la nostra vila, amb la creació d'aquesta "Mútua per obrers en atur forçós". Remercià el públic i donà l'acte per acabat. Tothom sortí molt complagut.

Contra l'atur forçós

Per referir-se a la "Mútua d'Acció Popular" de Blanes, ens plau reproduir del nostre col·lega *Recull*, el següent article:

L'atur forçós és el problema més seriós que es planteja avui a la societat. Hi ha milions d'obriers que no poden atendre llurs necessitats per manca de treball. Hi ha, constantment, el perill que cada obrer quedi sense treball. Concretament, a Blanes hi ha molts obrers que no poden treballar; moltes famílies, per tant, on la vida es fa extraordinàriament difícil.

Les causes d'aquesta crisi de treball? Són massa conegudes perquè haguem de repetir-les. Remeis per aquesta crisi? Tothom hi ha fracassat. Fa potser més de dos anys que s'hi brega, i cap mesura ha donat un resultat eficaç. Molts remeis s'han aplicat que no han estat sinó la causa d'una major manca de treball. No tenim, avui, el propòsit d'extendre'ns en aquest sentit. Ho farem més endavant. Ens proposem, ara, únicament remarcar la necessitat que tenen tots els obrers de prevenir-se per al possible cas de quedar sense treball.

Hi ha un mitjà, el més eficaç, per a prevenir la

manca de treball. Aquest mitjà són les mútues contra l'atur forçós. Aquestes mútues, integrades per treballadors, tenen, de tots els components, el compromís d'aportar, setmanalment, una quantitat que resulta insignificant, en benefici d'aquells obrers als quals manqui el treball. És el mitjà que considerem més noble, més just, pel qual ajudem als nostres companys treballadors. I al mateix temps que afavorim els nostres companys, creem, per a nosaltres mateixos, una garantia per a l'esdevenidor. Estan les coses d'una manera, que ningú ens pot assegurar si els que avui encara treballem d'ací un mes engrossirem o no el nombre dels sense feina. L'espasa de Damocles, avui com mai, està pendent sobre el cap dels treballadors.

Fa algunes setmanes que, d'una manera quieta, sense ressonàncies espectaculars, al Centre Catòlic funciona una Mútua d'obriers contra l'atur forçós. Aquesta Mútua ha invitat a tots els obrers del Centre Catòlic, i també invita a tots els obrers que encara treballin i que desitgin tenir una garantia per a possibles contingències.

"Qui són i què volen els comunistes"

"Unió de Dependents d'Acció Popular" recorda a tots els seus socis i simpatitzants, que el proper diumenge, dia 15, a dos quarts de vuit del vespre, tindrà lloc, si a Déu plau, a la sala d'actes del "Casal D.ª Dorotea" (Corts Catalanes, 642), la sisena conferència del cicle de formació catòlico-social organitzat, en la qual l'excel·lent publicista senyor Joaquim Civera i Sormaní dissertarà sobre el tema enunciat.

Aigua Oxigenada "VOLCÁN"

Ha d'ocupar un lloc preferent en totes les cases. Calgudes, contusions, lesions, ferides. Antisèptic ideal. Higiene de la boca.

Insisteixi a demanar la marca

"VOLCAN"

De venda en totes les Farmàcies i centres d'específics.

Agents: J. URIACH Y C.^a S. A. - Bruch, 49 - BARCELONA

E. IMBERT

PLANXES PERFORADES

DE TOTA MENA

FABRICACIÓ NACIONAL "IMAR"

VIA LAIETANA 38
TELEFON 24842-BARCELONA

Unes aigües excepcionals per la seva composició i per les seves famoses propietats terapèutiques

Balneari TERMES ORION

SANTA COLOMA DE FARNÉS

Malalties del sistema nerviós i de la circulació. — Hipertensió arterial; apoplexia. — Artritis i Reumatisme. — Processos quirúrgics. — Malalties de la dona.

Temporada: del 15 de maig al 31 d'octubre

EN BEGUDA: AIGUA ORIÓ

FOMENT DE PIETAT
Dinové centenari de la Redempció

La Passió de Nostre Senyor Jesucrist segons els Sants Evangelis

Edició il·lustrada amb molts gravats,
reproducció dels quadros més cèlebres
antics i moderns. Llibre de 162 pàgines

En rústega, pta. 1 — Enquadernat, ptes. 2,25

MEDITACIONS DE LA SAGRADA PASSIÓ DE NOSTRE SENYOR JESUCRIST

pel CARDENAL WISEMAN

Traducció catalana de JOSEP CARNER
Mestre en Gay Saber

Llibre de 250 pàgs. — Segona edició

En rústega, ptes. 1,50 — Enquadernat, ptes. 2,50

PUBLICACIONS DE L'OFICINA ROMÀNICA

Consultes de Llenguatge

QUADERN PRIMER

pel

SECRETARI DE REDACCIÓ

130 pàgines
2,50 pessetes

ANY SANT 1933

Si voleu visitar Roma entereu-vos
abans dels viatges organitzats pel
PATRONAT PRO-JERUSALEM.

Diverses combinacions i preus.

Viatges

i vuit dies d'estada a Roma:
375 ptes.

DELEGACIÓ PER CATALUNYA
FOMENT DE PIETAT

FOMENT DE PIETAT

Serie de 12 fulles populars referents al dinové centenari de la Redempció

1. Invitació del Papa.
2. Any de santificació.
3. L'Eucaristia i el sacerdocí.
4. Passió, Crucifixió i Mort de Jesucrist.
5. Maria constituïda mare nostra.
6. La Resurrecció de Jesucrist, penyora de la nostra.
7. El Sagrament de la Penitència.
8. El primat de Sant Pere.
9. Ascensió de Jesucrist als cels.
10. L'Adveniment de l'Esperit Sant.
11. Inici triomfal de la Predicació Apostòlica.
12. Crist venç, Crist regna, Crist impera.

Preu: Un centenar, ptes. 1,50

FUNICULAR AERI DE MONTSERRAT A ST. JERONI

Unit a la porta de l'Abadia per un servei regular d'autòmnibus

Complement obligat de tota excursió ben organitzada a Montserrat.

En 8 minuts, amb rampa del 200 per cent, (la major del planeta) ascendeix al cim més alt de la muntanya, 1235 metres s/m.

COL·LEGIALS

El més extens assortit
en Impermeables,
Capcs, Trinxercs,
Abrics cautxutats estampats

CASA ROSICH

CASA FUNDADA L'ANY 1850

Ronda de Sant Pere, 7 :: Tapineria, 33
Avinguda Porta de l'Angel, 25

Joan BUSQUETS

MESTRE EBENISTA I TAPISSER

DECORADOR

MOBLES I OBJECTES D'ART I DE FANTASIA

AGENÇAMENT D'INTERIORS
MODERNS I D'ESTIL

ESTUDI, TALLERS I EXPOSICIÓ:

PASSEIG DE GRÀCIA, 36

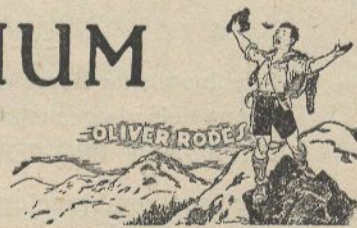
TELÈFON 16825

B A R C E L O N A

Adquiriu resistència
física mitjançant el

FLUIDKALCIUM

És el gran auxiliar de la joventut en l'edat del seu desenroïllament
Demani's en Farmàcies i Centres d'Específics

ATENES A. G. — Provença, 157; Barcelona

RUBI

(Barcelona)

35

"ENDAVANT"

FRANQUEO
CONCERTADO

CATALUNYA SOCIAL
Durán i Bas, 11
BARCELONA